

Alap Hírlevél Vető

2020. június 3. évfolyam 12. szám

Igei gondolatok

Figyelő

Önkéntesek az OSZSK-ban

Leépülés történetek

A felépülés narratívái

Niki, maradj otthon! ...?

Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jóhírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe! Amit tanultatok és átvettetek, hallottatok és láttatok is tőlem, azt tegyétek, és veletek lesz a békesség Istene!
Fil 4:8-9

Fotó: Kelly Sikkema

Ami igaz, tisztességes, igazságos, tiszta, szeretetreméltó, jóhírű, nemes, dicséretes. Szép kis felsorolás. Gyülekezetekben vasárnapról vasárnapra beszélnek róla az igehirdetésekből. Meghallgatjuk, bólogatunk, elismerően egyetértünk, majd minden megy tovább a hétköznapokban, mintha mi sem történt volna vasárnap. Odáig eljutunk a gyülekezetekben, hogy ezt a nyolc dolgot vegyük figyelembe, de addig, hogy „azt tegyétek”, általában már csak a végeken, különösen is a szociális területen dolgozók jutnak el. Amikor viszont elkezdjük megtanulni, hogy mi az igaz, tisztességes, igazságos, tiszta, szeretetreméltó, jóhírű, nemes, dicséretes, amikor tanuljuk és átvesszük hol nálunk tapasztaltabbaktól, hol épp a gondozottaktól, amikor figyeljük, hogy teszik ezt mások, hogy mi is segíthessünk, majd amit megértettünk és megtanultunk, azt elkezdjük tenni is, akkor valami változik. Változik bennünk és körülöttünk. Nem is tudjuk igazán megfogalmazni, mi, csak, tudjuk, hogy bár embert próbáló a feladat, de mégsem vagyunk egyedül. Aztán ahogy egy pillanatra lehetőségünk van körülnézni, azt látjuk, hogy ott segíti fel Jézus mellettünk a másik embert, hogy Ő is feltűri a ruhája ujját, hogy megmossa mások lábát, hogy beteget támogat. Azt látjuk, hogy valóban velünk van a békesség Istene, és ekkor megértjük, hogy a legjobb az egészben éppen ez, hogy mindezt Vele együtt tehetjük. Te hogyan látod a melletted álló békesség Istenét?

Boncz Zoltán

Impresszum

Kiadja: Baptista Egyházi Szociális Módszertani Központ

Felelős kiadó: Serafin József

Szerkesztő: Szirtes-Tankó Tünde

Szerkesztőség címe: 1068 Budapest, Benczúr u. 31. E-mail: szirtes-tanko.tunde@baptist.hu

Fenntartjuk magunknak a rövidítés és az átszerkesztés jogát az eredeti szerzői szándék változtatlanul hagyásával.

Megjelenik kéthetente.

Feliratkozás a hírlevélre

Figyelő

A Magyar Közlöny 140. számában (2020. VI. 12.) megjelent a Kormány 1308/2020. (VI. 12.) Korm. határozata a „Felzárkózó települések” hosszú távú programjának keretében nyújtott zenei-művészeti támogatásról

A baptista módszertani honlapon olvasható szakmai ajánlásunk a látogatási rend kialakítására vonatkozóan

A Baptista Szeretetszolgálat Országos Szociális Segítő Központjának telephelyei nagy számban csatlakoztak a Nébih és az Élelmiszerbank akciójához és országsszerte fogadják a felajánlott feleslegessé vált tartós élelmiszereket.

Megjelent a Magyarország számokban, 2019 című KSH kiadvány

Megjelent a Szociálpolitikai Tükör 2. évfolyam 2. száma, benne módszertani munkatársunk, Katona Gergely és a módszertani központ jogi tanácsadójának dr. Frank Editnek egy-egy tanulmánya.

Katona Gergely: Szociális és gyermekjóléti szolgáltatások – A finanszírozás tükrében

Frank Edit: Az idők próbája – A szociális törvény változásai

Önkéntesek az OSZSK-ban

koronavírus-járvány idején

dr. Heidl Beáta

A Baptista Szeretetszolgálat egyik intézménye, az Országos Szociális Segítő Központ a COVID-19 veszélyhelyzet ideje alatt önkéntesek bevonásával segíti az ellátottakkal való intenzívebb kapcsolattartást. A tájékoztatás, a mentális támogatás és az, hogy a gondozottak kellő, valós információt kapjanak a kívülágban zajló eseményekről, ilyenkor még fontosabb, mint korábban bármikor. Az alábbi esetekben lehet kiemelt szerepe ennek a típusú kapcsolattartásnak:

- A veszélyhelyzetre való tekintettel több ellátott kéri, hogy a gondozó ne teremtsen vele szoros fizikai kapcsolatot, így az ellátás leszűkül és a mentális támogatás elmarad.
- Az idősek a bezártság és a kapcsolatok leépülése miatt szoronghatnak, megjelenhetnek depressziós tünetek vagy a már meglévő demencia tünetei felerősödhetnek.
- Az ellátott lemondta a szolgáltatást, mert a veszélyhelyzet időszaka alatt a család biztosítja az ellátást, ami ugyanakkor nem elégséges (esetenként csak a heti egyszeri bevásárlást jelenti, a korábbi, a gondozásba épülő folyamatos mentális támogatást nem).
- A helyettesítések miatt a gondozók leterheltek, nem mindig van kellő idő és energia arra, hogy hosszasan beszélgessenek az ellátottakkal vagy a jelen helyzetről alapos, ismételt információt nyújtsanak.

Első lépésben a telephely-vezető felméri, hogy kik azok az ellátottak, akiknek szüksége van fentiekben leírt támogatásra, és ő közvetíti az önkéntes és az ellátottak között: ő adja az önkénteseknek a neveket, telefonszámokat, és ő értesíti az ellátottakat arról, hogy az önkéntes mely napon fogja őket először keresni. Valamennyi ellátottat ugyanaz az önkéntes támogatja a bizalmi viszony kialakítása és fenntartása érdekében. A feladat egyszerű: az önkéntes rendszeres időközönként felhívja az ellátottakat, beszélget velük és felméri az igényeiket, szükségleteiket.

Fotó

forrása: freepik

Az önkéntesek kellő időt tudnak fordítani arra, hogy meghallgassák az ellátottak történeteit, így szellemileg is frissebben tudjuk őket tartani. Válaszolni tudnak a felmerülő kérdésekre, tájékoztatni tudják őket a vírus megelőzéséhez szükséges teendőkről. A gondozóinkat is részben tehermentesíteni tudjuk ezáltal, hogy a fokozott gondozási tevékenységekre koncentrálhassanak. Mivel a beszélgetések során az önkéntes számos olyan információ birtokába kerül, amely szenzitív adatokat is tartalmaz, nagyon fontos, hogy a gondozásra vonatkozóan ismerje az intézmény GDPR szabályzatát és az adatvédelmi ismeretei teljesek legyenek. Valamennyi önkéntesünkre vonatkozik az adat- és a titokvédelem, minden olyan információ kapcsán, amely a beszélgetések során tudomására jut. Az önkéntesekkel önkéntes megállapodást kötünk. Az önkéntesek a megbeszélte gyakorisággal tartják a kapcsolatot a telephelyvezetővel, és beszámolnak a tapasztalataikról. A szolgáltatás az ellátottak számára ingyenes.

A program sikerét jól jelzi, hogy nem zárul le a járvány végével - az önkéntesek velünk maradnak...

Fejér megyében a baptisták intézményi családjához tartozó seregélyesi általános iskola több pedagógusa is vállalt ilyen önkéntes telefonos szolgálatot. A következő hírlevélben az ő beszámolóikat adjuk közre.✕

Leépülés történetek – Az álarcos királyfi

Marton Krisztina, Tőkés Tibor

Azok a történetek melyek visszaeséssel végződnek, nem szoktak megírásra kerülni. Pedig legtöbbet tanulni, fejlődni, saját szakmai munkánkat elővenni, megkérdőjelezni, ezekből az esetekből lehet. A Boldogkertben szerencsére otthonos gyakorlat az, hogy kielemezzük a munkánkat, beszélünk a szemünk előtt zajló folyamatokról, és tudjuk, hogy a döntés hogy valaki fel vagy leépül, nem is annyira rajtunk, segítőkön múlik. Azt is nyíltan ki szoktuk mondani, hogy a szenvedélybeteg segítségben nagyon nehéz eredményeket felmutatni, és hogy meg kell tanulni értékelni az olyan apró, semmiségnek látszó sikerélményeket is, mint egy őszinte megnyilvánulás, egy mozzanat, ami ellentétje a korábbi viselkedési mintáknak.

Az alkoholizmus családi betegség. Hatással van mindenkire, aki kapcsolatba kerül egy alkoholistával. Péternek kicsi gyermekként kellett megtanulnia túlélni az alkoholizmus romboló hatásait, ugyanis a család ahova született, érintve volt a problémával, az édesanya által. Jómódú, kereskedő család volt az övék, akik már a rendszerváltás előtt is boltosok voltak. A családfenntartó büszke volt sikereire és a körülményekre melyet teremtett családjának, csupán azt felejtette el, hogy mi mindent áldozott fel az anyagi jóllét oltárán. Péter édesanyja alkoholista volt, akinek betegségét nem kezelték, hanem mint egy szegyenletes csúf foltot takargattak, szegyenkezve fordultak el tőle. A kicsi Péter így édesanyja szeméből nem a szeretetet, elfogadást látta tükröződni, hanem a bűntudat és az alkalmatlanság érzésének maró lángjait. Gyermeki biztonság iránti igénye az anya kiszámíthatatlan magatartása miatt alapjaiban nem lett lefektetve, és amit csak jóval később, a heroin adta érzésben ismert meg. Zsigereiben kódolva lett az elszigeteltség, a magány érzése. Korán meg tanult alkalmazkodni más emberek hangulatához, érzékenyen kiszimatolta hogyan kell idomulni környezetéhez. Saját érzéseit csírájában elfojtotta, nem érezte magát jogosnak arra, hogy ő is érezhessen. Édesanyja korán meghalt, Péter 10 éves korában, mikor is az egész család azt közvetítette felé, hogy „hurrá, megszabadultunk” egy problémától, és innentől kezdve élnünk normális családi életet.

A szenvedélyek elleni küzdelem jegyében

Ezzel még a gyász, a feldolgozás lehetőségét is elvették tőle. Szakirodalom szerint ez poszttraumatikus stressz: a feldolgozatlan gyász, ami az alapvető biztonságérzet elvesztését követi. De ha alapjában véve sem volt soha biztonság érzete egy gyermeknek, akkor mit veszíthet el? Azt a személyt, akit anyának hívnak, és aki soha sem tudott anya lenni? Az illúziót hogyan kell elgyászolni?

Egy 10 éves gyermek viszont nagy valószínűséggel még azt a szót sem ismeri, hogy illúzió, sem azt hogy gyász. Nem maradt más választási lehetősége Péternek sem, mint szó nélkül elfogadni édesapja iránymutatását és új feleségét. Vagyis talált magának választási lehetőséget, mert innentől fogva számíthatjuk deviáns pályafutását, mindig minden szabály ellen lázadó személyiségét. Korán, 12 évesen ismerkedik meg az alkohollal, és a drogokkal. A jó módú kamasznak mindig volt pénze, így társasága is, és nem riadt vissza a kisebb bűncselekményektől sem. Kitérult előtte egy féktelen, szabad világ, ahol azt csinálhatott, amit akart. Nagyobb balhéba, komolyabb ügyekbe sohasem keveredett, mert végső soron nem a haszonszerzés volt a bűnözés célja, hanem a hedonista világképébe belefért a lopás is, no meg az a tudat, hogy a nagyhatalmú apa, mindig mögötte áll, és kirángatja a bajból, elsimítja az ügyeket így vagy úgy. A szokásos drogkarrier közel 20 év alatt bejárta a maga megszokott ívét és Péter 40 évesen hajléktalan drogfüggő lett, akivel már egyetlen családtagja sem állt szóba. A józanodás elején találkoztunk és költözött be a házba. A drogterápiás intézetekben eltöltött idő nem múlt el nyomtalanul, Péter felvértezte és kiművelte magát önismeretből és a pszichológia eszköztárából. Mindig tudta, hogy kell úgy csinálni mintha...mintha felépülne. Mintha józanodna. A tudás és a cselekvés közötti ambivalencia ismerős érzésként köszönthetett rá, jól érezte magát az előadott szerepeiben éppúgy, mint abban a fűtetlen koszos kis házban, ahová visszaesése után könyörögte be magát, ahol aztán jókedvűen gyűjtögette az ágya alá a szemetet. Álarcos királyfiként próbálta meg tovább álmodni életét, hol szert használva, hol valamelyik intézményben mintha józanodna. Beszélgetéseink soha nem voltak őszinték, nem engedett közel magához senkit, mindig azt mondta, amit abban a pillanatban szerinte hallani szerettem volna. A tükröket nem szerette. Élettörténetét több kis történetből, apró szilánkokból raktam össze. A 12 lépés programja azt mondja erre, hogy még inni/anyagozni akar, nem is teljesen tudatosan, és az egész színházat e köré építi az ego. A nagy kérdés számunkra esetében éppen az, hogy meg tudja-e találni valaha az utat önmagához, úgy, hogy olyasvalamit kellene elmesélnie, feldolgoznia, amire nincsenek szavai, nincsenek tapasztalásai. Tud-e valaha önmaga szerető szülőjévé válni, kárpótlást nyújtani a jelenben pótolhatatlanért.✧

függő Változó

Új sorozatunk személyes történetekre épít. A következő számokban olyan embereket ismerhetünk meg, akik megengedték, hogy rápillanthassunk azokra az erőfeszítésekre, amelyeket a szenvedélybeteg múltjukból visszavezető úton tesznek annak érdekében, hogy önmagukkal és környezetükkel kibékülve megszabaduljanak „szerhasználó énjüktől” és felölthessék „tiszta énjüket”. Ezek a személyek baptista fenntartású szociális intézményekben élnek, történetük láthatóvá tétele egyben köszönet azoknak a szakembereknek is, akik ebben a folyamatban segítenek és megteremtik a támogató, stabil hátteret. A sorozat első része felvázol egy laza elméleti keretet az utána következő történeteknek.

Fotó forrása: freepik

Narratívák a felépülés folyamatában

Szirtes-Tankó Tünde

A történetek életünk szerves részei. A ránk hagyományozott családi, közösségi elbeszélések mellett mindenkinek vannak saját történetei is. Tapasztalatainkat, gondolatainkat, érzéseinket, cselekvéseinket újra és újra - alakítva is rajtuk - nyelvileg is megformáljuk, értelmezzük, értékeljük és elbeszéljük másoknak. Ezek a történetek létfontosságúak számunkra, szorosan kapcsolódnak identitásunkhoz, az olyan kérdésekhez, hogy ki vagyok?, honnan jövök?, hová tartok?, miért élek? stb. A narratívák krízishelyzetekben különösen fontosak. Egy betegség, addikció tudatosodása vagy mélypontja, egy lelki trauma, életveszélyes helyzet miatt elbizonytalanodhat az addig felépített történetünk, illetve a krízis ráirányíthatja figyelmünket narratívánk ambivalenciáira. A viselkedés változásával, változtatásával párhuzamosan a történeteink is változnak, történeteinken is változtatni kell: a régi és új események másfajta elrendezést, értelmezést, értékelést igényelnek, az új értelmezéseink pedig visszahatnak viselkedésünkre is. A történetek facilitálása a felépülőkkel végzett terápiás munka alapeleme. Természetesen minden élettörténet és felépülés egyedi, ám az elbeszélésekben azonosíthatók olyan közös mintázatok, amelyek alapján belőlük tipológiák képezhetők.

A szenvedélyek elleni küzdelem jegyében

A többféle tipológiából az alábbiakban a Hänninen-Koski-Jännes szerzőpárosét mutatjuk be. Egy 1999-es tanulmányukban - több tucat, különféle függőségekből felépülő személlyel készített élettörténet-interjú alapján - ötféle narratívát különítettek el (a teljesség igénye nélkül) aszerint, hogy az interjúalanyok hogyan magyarázták a függőségüket, mi volt a leküzdendő gyengeség, illetve a felépülés kulcsa/kulcsmozzanatai, hogyan viszonyultak a függőséghez morálisan, és a felépülésnek milyen pozitív kimenete lett. Ezeket a típusokat a szerzők összefüggésbe hozták a kultúrában, az adott kulturális közegben hozzáférhető egyéb, általános narratívákkal is (ilyen pl. a tékozló fiú, a hernyóból pillangó vagy a rút kiskacsa története, a generációs átkok megtörése, hőstörténet, a szeretet hatalma története stb). A narratívák tipológiájának haszna, hogy egyszerre mutat rá a sokféleségre (nincs egyetlen, univerzálisan érvényes folyamat és történet) és a hasonlóságra (ez ismerős, másokkal is megésett már). A különböző típusok továbbá modellként szolgálhatnak a felépülők számára, hogy személyes élményeiket az azoknak leginkább megfelelő narratív keret szerint rendezzék el.

Az alábbiakban sorra vesszük az öt típus legfontosabb jellegzetességeit.

AA narratíva

Ez a típus a legkidolgozottabb, hiszen az élettörténetek elmondása az AA mozgalom lényegéhez tartozik. Ebben a narratívában a probléma általában már fiatal korban kezdődik, és fokozatosan teszi tönkre az életet, egészen a teljes elmagányosodásig. Az elbeszélés megemlékezik a mélypont eléréséről és a tehetetlenség elfogadásáról, az elbizakodottság helyébe lépő alázatról, amelyben a függő elismeri, hogy mások segítsége nélkül nem fog boldogulni. Ez a felépülés kulcsmozzanata. Ezt követi egy kísérletező, kereső időszak, amelynek egy pontján a függő mintegy hazatalál, részese lesz az AA közösségnek. Segítségével megtartja a józanságot és másoknak is segít ebben. A függőség ebben a narratívában betegség, amitől végleg megszabadulni nem lehet, de távol tartani magunktól igen.

Személyes növekedés narratíva

A gyermekkor ebben az elbeszélésben meghatározó a későbbi életpálya szempontjából: a család egy olyan hely, ahol a gyermek vágyait és érzelmeit nem veszik figyelembe, így hamar megtanulja ezeket elnyomni annak érdekében, hogy mégis elfogadásra leljen. A szerhasználat az ezek nyomán kialakuló szorongás oldására szolgál, ebben a kontextusban a szerhasználó mások elnyomásának áldozata.

A felépülés kulcsa a zsarnoki kapcsolatból való kiszakadás – általában valamilyen külső (professzionális) segítő révén –, eredménye pedig a személyes növekedés, amelyben a hős már nem báb, áldozat, hanem énjében megerősödött, saját hangját megtalált, egyenrangú és felelősen cselekvő személy.

Kodependencia narratíva

Ebben a történetben a felépülés kulcsa az a belátás, hogy a személy szinte bármitől függővé képes válni. A szenvedélybeteg élete különböző függőségek sorozata: ha sikerül az egyikből kilépni, jön egy másik. A család jellemzésekor gyakori, hogy abban titok, titkok vannak és az érzelmek kifejezésére kevés teret engedtek. A felépülésben központi szerepet játszik annak felismerése, hogy probléma gyökere az érzelmek elnyomása. Az illető fel nem ismert, homályos szorongásban él, amiből nem tud szabadulni, csak rövid időszakokra fellélegezni. A probléma azonosítása olyan élmény, mintha egy sötét szobában felkapcsolták volna a villanyt. Az illető függő helyzetét morálisan úgy értelmezi, hogy egy generációs családi átok, számára ismeretlen erők áldozata, a felismerés révén viszont megtörik ez a láncolat és visszanyeri a felelősséget életében.

A szeretet ereje narratíva

Ebben a narratívában a szeretet, az elfogadás és a gondoskodás hiánya áll a szenvedélybetegség hátterében. A szerhasználat úgy jelenik meg benne, mint ezeknek az alapszükségleteknek a jogos kompenzálása, amely azonban következményeiben pont ellentétes hatású: még nagyobb magány és izoláció, szégyen és öngyűlölet. Az addiktív viselkedésből való kilépés akkor következik be, amikor ezt a hiányt valaki betölti, és a bensőséges viszony megélése révén az élet (újra) értelmet és jelentést nyer a függő személy számára.

A felülkerekedés narratíva

A cselekmény egy olyan hőstörténet, ahol az „erős én” harcol a „gyenge énnel”, legyőzi azt, és ezáltal visszanyeri önbecsülését és a kontrollt élete felett. A történet kezdetén hősünk a szerhasználat révén látja bizonyítottnak függetlenségét, érettségét, felnőttiségét, ám fokozatosan elveszti a kontrollt, és egy idő után éppen ez lesz a gátja felelős, érett és független cselekvésének. A fordulóponthoz vezető felismerése, a győzelem záloga pedig az akarat, elhatározás és a józan belátás. A szerhasználat ebben az értelmezésben az éretté válás ambivalens útja, kezelése pedig alapvetően kognitív viselkedési technikák használatát jelenti.✕

A szerzőpáros angol nyelvű tanulmánya az alábbi linken olvasható: [ITT](#)

Hogy mondd egy otthontalannak: "Maradj otthon!"

Kereskedő Emőke

Azt már tudjuk, hogy az emberek általában hogyan élték meg a kijárási korlátozás időszakát, de azt tudjuk-e, hogy a fedél nélkül élők hogyan „maradhattak otthon”? Az **Első 80 év** blognak van egy hajléktalan „lánya”, Niki. Sorsát már hónapok óta figyelemmel kísérjük olvasóinkkal együtt. Mielőtt kitört a koronavírus-járvány Niki már jó úton haladt afelé, hogy egy állandó intézmény befogadja – olyan, ahol élete végéig lakhatna. A hordozott lelki problémái és egyéb betegségei miatt, nem tud teljes életet élni, például egy olyan munkahelyen dolgozni, ahol normára kell teljesíteni. Szüksége van állandó orvosi segítségre. Niki nem iszik alkoholt, nem dohányzik. Niki 33 éves.

Őt kérdezem most.

- Niki, milyen változást hozott az életedben a koronavírus járvány?
- Azzal kezdődött, hogy bezártak a melegedők. A nagyáruházak padjain sem tudtam már üldögelni. Azok a szállók, amelyek eddig csak estére nyitottak ki, egész nap nyitva voltak. Mikor beértünk a szállóra kezet kellett mosni és lefertőtlenítettek. A mi szállónkon nem volt teljes kijárási tilalom, de annak érdekében, hogy ne kapjam el a vírust, csak napi három órára mentem ki. Itt adtak reggelit, ebédet és vacsorát. Este megmérték a lázunkat és kaptunk vitamint.
- Van munkád?
- Most nincs, de a személyes tapasztalatom az, hogy maszkban is lehet állás-interjúra járni.
- Hogyan folytatódik az életed a járvány lecsengése után?
- Visszaáll minden a régi kerékvágásba... júniusban kinyitnak a melegedők. (Mosolyog). Az éjszakai hajléktalanszállók nappalra bezártak. Én továbbra is álláskereső vagyok és a lakhatásom is jó lenne, ha egyszer megoldódna. Egy szociális munkást rendeltek mellém, ő segít nekem ebben. Kérelmeket szeretnének benyújtani bentlakásos intézményekbe, ahol a hozzám hasonló problémákkal küszködők laknak.
- Miből élsz?
- Édesanyám meghalt. Egy rokonom küld néha egy kis pénzt, ha tud és egy volt osztálytársam havonta ad tízezer forintot. Így tudok venni magamnak néhány dolgot, amire éppen szükségem van. Néha a blogodon keresztül is kapok adományokat.
- Minek örülsz a legjobban?
- A jó házi kosztanak, az hiányzik a legjobban. Nagyon szeretek enni!

Ha szeretne segíteni Nikinek, kérjük, küldjön egy e-mailt a modszertan@baptist.hu címre.

Családok átmeneti otthona nyílt a 15. kerületben

2020. június 11-én, csütörtökön megnyitott a Baptista Integrációs Központ (BIK) családok átmeneti otthonának új, 15. kerületi épülete. A korábban raktárként üzemelő ingatlan átalakítása másfél évet vett igénybe. A intézmény kapacitása 80 férőhely, az igényeket jól jelzi, hogy a várólistán jelenleg közel 90 rászoruló család szerepel. Az ORSZIK fenntartásában működő BIK megközelítőleg 1000 rászorulóról képes gondoskodni.

Az intézmény ünnepélyes megnyitóján Ghyczy Gellért, a BIK intézményvezetője mutatta be a létesítményt és a megvalósításhoz vezető utat, majd Papp János, a Magyarországi Baptista Egyház elnöke mondott áldást és imádkozott a ház leendő lakóiért. Az avatóünnepség vendégeit – közöttük Cserdiné Németh Angéla polgármestert – dr. Szilágyi Béla, a Baptista Szeretetszolgálat frissen beiktatott elnöke is köszöntötte. (BSZ)

